

CANCION PRIMERA

Se ha retirado el campo
al ver abalanzarse
crispadamente al hombre.

¡Qué abismo entre el olivo
y el hombre se descubre!

El animal que canta:
el animal que puede
llorar y echar raíces,
rememoró sus garras.

Garras que revestía
de suavidad y flores,
pero que, al fin, desnuda
en toda su crueldad.

Crepitan en mis manos.
Aparta de ellas, hijo.
Estoy dispuesto a hundirlas,
dispuesto a proyectarlas
sobre tu carne leve.

He regresado al tigre.
Aparta, o te destrozo.

Hoy el amor es muerte,
y el hombre acecha al hombre.

EERSTE LIED

Het veld heeft zich teruggetrokken
toen het zich bestormd zag
door de dol geworden mens .

Welke kloof wordt zichtbaar
tussen olijfboom en mens!

Het dier dat zingt:
het dier dat wenen
en zich voorplanten kan
herinnerde zich zijn klauwen.

Klauwen die het met bloemen
en bevalligheid bekleedde,
maar die ze tenslotte in al
hun wreedheid ontbloot.

Ze knisteren in mijn handen.
Ga er van weg, mijn zoon.
Ik ben in staat ermee uit te halen,
ik ben in staat om ze
in je zachte vlees te slaan.

Ik ben weer tijger geworden.
Ga weg, of ik vernietig je.

Vandaag is liefde de dood,
en de mens beloert de mens.

CANCION ULTIMA

Pintada, no vacía:
pintada está mi casa
del color de las grandes
pasiones y desgracias.

Regresará del llanto
adonde fue llevada
con su desierta mesa,
con su ruिनosa cama.

Florecerán los besos
sobre las almohadas.

Y en torno de los cuerpos
elevantará la sábana
su intensa enredadera
nocturna, perfumada.

El odio se amortigua
detrás de la ventana.

Será la garra suave.

Dejadme la esperanza.

LAATSTE LIED

Geschilderd, niet leeg:
mijn huis is geschilderd
met de kleur van grote
passies en tegenspoed.

Het zal terugkeren uit het tranendal
waarheen het werd gevoerd
met zijn verlaten tafel,
met zijn vervallen bed.

De kussen zullen
op de kussens bloeien.

En het laken
zal haar intens geurende,
nachtelijke winde rond
de lichamen wentelen.

De haat
zal achter het raam bedaren.

De klauw zal zachtvaardig worden.

Laat mij de hoop.

CASIDA DEL SEDIENTO

Arena del desierto
soy: desierto de sed.
Oasis es tu boca
donde no he de beber.

Boca: oasis abierto
a todas las arenas del desierto.

Húmedo punto en medio
de un mundo abrasador,
el de tu cuerpo, el tuyo,
que nunca es de los dos.

Cuerpo: pozo cerrado
a quien la sed y el sol han calcinado.

Cárcel de Ocaña, Mayo 1941

KASIDA VAN DE DORSTIGE

Ik ben het zand van de woestijn:
een woestijn van dorst.
Je mond is een oase,
waaraan ik mij niet laven mag.

Mond: oase, open
voor al het zand van de woestijn.

Vochtig oord te midden
van een verzengende wereld,
die van je lichaam, jouw lichaam,
dat nooit ons beiden toebehoort.

Lichaam: bron,
die dorst en zon hebben verkalkt.

Gevangenis van Ocaña, mei 1941